

PARAULES DES DE SOLSONA

"A L'ATZAR AGRAEIXO TRES DONS:
HAVER NASCUT DONA, DE CLASSE BAIXA,
NACIÓ OPRIMIDA, I EL TÈRBOL ATZUR
DE SER TRES VOLTES REBEL·
MARIA MERCÈ MARÇAL

[Llibres públicats](#)
[En femení I](#)
[En femení II](#)
[En femení III](#)
[Records de mestres](#)
[Biografies](#)
[Simoneta](#)
[Teatre](#)
[Alguns premis](#)

[La vescomtessa](#)

dissabte, 29 de setembre de 2018

Mei Vila i Riu

Com que el part es presentava complicat, la Mei va néixer a Barcelona el juliol de 1947, però els pares vivien a Solsona i ella és solsonina.

El seu pare era enginyer agrònom i, per seguir els millors estudis, a la seva mare li havien aconsellat que enviés el xicot a fer la carrera a França. Per a ella, es va convertir en un veritable sacrifici, ja que el seu marit s'havia mort tot just quan el fill només tenia set anys. El matrimoni havia tingut un xicot, que era l'hereu i qui l'ajudava en les tasques de les propietats que tenien, i tres filles. Per a una dona sense marit, enviar l'únic hereu a estudiar a l'estranger també va ser un gran esforç a nivell emocional. Amb tot, la família, encara que sense pare, es podia permetre aquesta despesa. La qüestió econòmica, per a ells, no era cap problema. En canvi, hi ha pares que en morir-se, com diuen, s'emporten la clau del calaix. Quan el pare de la Mei va tenir les seves filles també va voler transmetre'ls aquesta fermesa de decisió pels estudis. Els deia que havien d'estudiar perquè aquesta era una herència que ningú no els podia prendre. El pare, però, volia que la Mei, la gran, estudiés Farmàcia. Però a la Mei no li agradava i, més que res, no es veia estudiant per acabar despatxant en una botiga. El pare va tenir un fort disgust, però ho va acceptar. Els estudis de la Mei van començar a les Monges de Solsona, on es va estar fins als dotze anys. Als tretze, la van enviar a Barcelona, al col·legi que les mateixes monges tenien a l'Avinguda Tibidabo, on actualment hi ha la Universitat Oberta de Catalunya. Van prendre aquesta decisió perquè, des de les Monges de Solsona, també els calia anar-se a examinar a Lleida per lliure i, com que també havien d'acabar marxant, els va semblar que per a la nena seria millor d'aquella manera. La Mei va quedar interna en aquest col·legi on només hi havia vint-i-una nenes. Era un règim dur per a una nena de dotze anys. Només les deixaven sortir del col·legi un cop al mes. El pare l'anava a buscar amb el cotxe —perquè amb autobús no hi hauria hagut temps— el dissabte al migdia. No podien sortir al matí perquè encara tenien classe. Se l'emportava cap a Solsona i podia passar-hi tot el diumenge. Però el dilluns havien de sortir de Solsona a les sis del matí per arribar a classe a les nou en punt. No podien fer cap més sortida en tot el mes. Per això, si els pares la volien anar a veure, només podien fer visita, però no se la podien emportar. Quant als àpats, el primer plat s'havia

Etiquetes

- Alguns premis (6)
- En femení (37)
- En femení II (28)
- en femení III (18)
- La vescomtessa dissortada (36)
- Llibres de biografies femenines (1)
- Llibres publicats (14)
- Records de mestres (22)
- Senyores solsonines (18)
- Simoneta (411)
- Teatre (2)
- Textos publicats (5)
- Una assassina massa jove (5)

Mad Griff

Em sento solsonina d'adopció i vull fer aquest blog per compartir amb la meua família, els meus amic@s, (potser també enenemies?), company@s i, a ser possible, antic@s ex-alumne@s, la meua nova vida, la de la Mad Griff.

[Visualitza el meu perfil complet](#)

Arxiu del blog

- ▶ 2023 (44)
- ▶ 2022 (53)
- ▶ 2021 (46)
- ▶ 2020 (75)
- ▶ 2019 (75)
- ▼ 2018 (67)
 - ▶ de desembre (4)
 - ▶ de novembre (5)
 - ▶ d'octubre (9)
 - ▼ de setembre (4)
 - EI PP premia amb putes
 - Mei Vila i Riu
 - Teresa Corominas i Martín

de menjar en silenci. Hi havia una nena, normalment, llegint algun text religiós o edificant, per a la resta, que havia de menjar escoltant. A la Mei, li va tocar moltes vegades de llegir perquè solia menjar ràpid. Segurament també era perquè devia llegir molt bé. A partir del segon plat, ja podien parlar tant com volguessin.

Les classes acabaven a les cinc i mitja. Llavors tenien una estona d'esbarjo amb alguna activitat programada —com per exemple jugar a bàsquet—, però de set a nou havien de tornar a estudiar i fer els deures. Pràcticament es passaven el dia de cara als llibres.

A part del bàsquet, fet més com una extraescolar d'ara, també feien gimnàstica dins del seu horari lectiu. Per fer esport, portava uns bombatxos sota les faldilles. Fins l'últim curs no en va poder fer amb pantalons curts.

El col·legi també exigia un uniforme rigorós. Un per als dies de classe, que era un camiser gris, i un altre per als dies de festa, que era blau marí amb punys i coll blancs, que no podien ser de plàstic —dels quals ja n'hi havia—, sinó emmidonats. Les noies externes, a més a més, quan arribaven havien de portar els guants blancs i, abans d'entrar a les classes, les feien posar en fila amb els braços estirats ensenyant les mans per damunt i per sota, perquè les monges poguessin comprovar que estaven ben nets.

A sobre l'uniforme, portaven una bata blanca, poc adequada a la seva edat per la dificultat de mantenir-la neta.

Però les nenes internes tenien un sistema, un pèl complicat, per a la neteja de la seva roba. La Mei havia de preparar la maleta cada dimarts perquè un taxista que passava per Solsona, se li emportava cada setmana la roba bruta i li tornava la maleta, de la setmana anterior, amb la roba neta. La mare, dins la maleta, li enviava gormanderies, com pega dolça i caramels. Però sobretot, el que ella més esperava era l'entrepà sucat amb tomata que cada setmana li enviava perquè al Col·legi no li'n donaven. A dins tant li feia el que hi anés, ella el que volia era pa sucat amb tomata!

Les habitacions eren de dues o d'una sola nena. No tenien cap problema per tenir els seus secrets, els de les maletes, ben guardats. I les dutxes eren compartides.

Als setze anys, perquè volien que fes Farmàcia, es va haver de traslladar a l'edifici que les mateixes monges tenien a Via Laietana per preparar el PREU. A l'edifici de dalt no el feien. Quan va acabar el PREU i va venir el disgust de no voler fer Farmàcia, es va quedar interna a les mateixes Monges per seguir els estudis de Magisteri —que eren els que li agradaven de veritat—, a l'Escola Normal de Barcelona. Només s'hi va estar un curs, interna, després ja la van deixar anar a un pis, perquè aprengué a espavilar-se tota sola. Però no eren pisos d'estudiants com ara. Eren senyores que llogaven habitacions als estudiants i prometien als pares que tindrien cura dels fills. La que li va tocar a la Mei no s'hi va esmerçar gaire. O molt menys del que haurien volgut els seus pares. I ella s'havia de fer el menjar perquè, dins del tracte, hi entrava el dret a la cuina.

Quan va acabar Magisteri, va tornar cap a Solsona i llavors els seus pares la van enviar cap a Lleida a estudiar oposicions. Però li va sortir feina a Solsona, a les escoles nacionals, a aquell menjador convertit en classe que hi havia a les Cases Barates. I la Mei va començar a treballar. Li van tocar els nens petits, a qui havia d'ensenyar a llegir. S'hi va estar un any. El curs següent li va sortir feina al Col·legi del Sagrat Cor que hi havia al Seminari de Solsona. Llavors, en aquell col·legi només hi havia tres mestres: el senyor Padullés, el senyor Baiget i el senyor Juvells. I ella, per ser dona, va necessitar un paper signat pel bisbe, llavors Vicent Enrique i Tarancón, per poder entrar a l'edifici del Seminari, que encara tenia seminaristes que hi estudiaven. Li van fer sense cap problema i va començar a treballar. Els seminaristes més petits anaven a les classes amb els altres nens. El col·legi era només de nens. Les nenes estudiaven a les Monges.

Aquest col·legi del Sagrat Cor era el que hi havia hagut al Consell Comarcal, el que en deien els «hermanos», i que el van traslladar a l'edifici del Seminari. Al Consell Comarcal hi van deixar el parvulari, Parvum I, i els nens de primer fins a sisè van pujar al Seminari.

La Mei tenia una particularitat com a mestra: sabia francès. El seu pare havia estudiat a França i sabia francès i volia que la filla també en sabés.

Un dia, quan la Mei tenia onze anys, un senyor que anava de pas per Solsona, es va parar i, a la telefònica, va anar a preguntar si coneixien un senyor que es deia Vila. Era el pare de la Mei. El van avisar i s'hi va presentar. Es van saludar i es van reconèixer immediatament. Havien estat companys d'estudi a França. Aquest senyor tenia una filla de l'edat de la

Magda Miralles i Bonsfills

- ▶ d'agost (7)
- ▶ de juliol (9)
- ▶ de juny (8)
- ▶ de maig (4)
- ▶ d'abril (4)
- ▶ de març (5)
- ▶ de febrer (4)
- ▶ de gener (4)
- ▶ 2017 (44)
- ▶ 2016 (46)
- ▶ 2015 (52)
- ▶ 2014 (12)
- ▶ 2013 (28)
- ▶ 2012 (60)

Mei i van quedar que, a l'estiu, les nenes farien un intercanvi per aprendre llengües. Per arrodonir els estudis, els pares de la Mei, abans d'acabar Magisteri, també l'havien enviada un estiu a París per poder treure's el títol de professora de francès. Al Col·legi del Sagrat Cor, ella va començar fent classes als petits, als de primer de primària. Els feia totes les assignatures, però una tarda a la setmana, els hi agafava una altra mestra perquè la Mei pogués anar a fer francès als xicots de sisè. Quan van contractar aquesta nova mestra, ella ja no va ser l'única dona que treballava al Col·legi.

Després va passar a fer setè i vuitè. A la primera classe que va tenir hi havia quaranta-set nens. Quan se li van posar drets, la van espantar una mica perquè alguns eren molt alts. Ella era especialista en castellà i francès, però també feia la resta d'assignatures.

Va ser llavors quan el senyor Padullés, el director, va haver de marxar de Solsona per motius personals. I ella va ser la nova directora. Li va tocar perquè ella era la que estava més preparada, ja que havia estat la secretària del senyor Padullés i sabia com funcionava la paperassa. Totes aquestes hores extres com a secretària les havia fet sense que li comptessin dins del seu horari lectiu.

Fent de directora, la Mei s'hi va estar uns quinze anys. Mentrestant es va casar i va tenir dos fills, però ella no va deixar d'anar mai a treballar. Podia tenir una persona que l'ajudava amb la casa i amb els nens i ella es podia permetre fer la seva feina, que era el que més li agradava.

Quan va venir tot el rebombori de l'ESO, ella i una seva companya, la Pilar Colilles, van anar a Barcelona a fer els cursets per saber de què anava tot allò. I va ser tornant d'una d'aquelles sessions de reforma quan se li va ocórrer la idea d'ajuntar les tres escoles: Monges, Seminari i Professionals, per poder ser més competitiu. Ella s'adonava que si només eren les poques mestres que hi havia al Sagrat Cor, no podrien oferir assignatures optatives als seus alumnes. Llavors va ser ella la que va anar a trobar mossèn Ferran, el director de les Escoles Professionals, per plantejar-li la qüestió. Ell se la va mirar molt estranyat i, al principi, no ho va veure gens clar. Li va dir que s'ho havia de rumiar. El que li va semblar més difícil a mossèn Ferran va ser el fet d'ajuntar-se amb les Monges. Ella li va proposar que les anés a veure i els ho expliqués. I va haver d'anar a veure la germana provincial, la germana Núria Cases, que era de Solsona, i aquest fet els va afavorir. La germana provincial s'ho va escoltar amb més atenció perquè era un col·legi de la seva terra. Les negociacions van comportar un any de reunions setmanals entre les tres escoles. Però ho van aconseguir i van muntar l'Escola Arrels.

Els pares també van fer les seves reunions i, en un principi, van mantenir una AMPA amb els mateixos representants de cada escola. Després, perquè era poc àgil, van fer eleccions i van quedar com una AMPA normal.

Es van redistribuir els cursos i van deixar a les Monges fins a sisè. Els alumnes de setè i vuitè van quedar al Sagrat Cor, i l'ESO va passar a l'edifici de l'antiga residència que hi havia a l'Escola Professional. Allí es van habilitar dues plantes per fer aules i s'hi van posar els dos primers cursos d'ESO. Ho van fer així perquè no s'haguessin de barrejar els més petits amb els alumnes grans de batxillerat i Professionals.

Veient tota aquesta feina li pregunto per la seva vocació i, quasi negant-se-li els ulls, em respon que, si tornés a néixer, tornaria a estudiar i exercir la mateixa professió.

M'explica que la feina al Sagrat Cor era molt agradable i que treballaven com en família. Coneixien també els nens i les famílies dels nens. Ella en té un molt bon record i no té present haver tingut cap problema ni amb companys, ni amb pares, ni amb alumnes. Hi va treballar molt de gust, al Sagrat Cor.

Amb tot, també recorda que van haver de pintar l'escola sense cap ajuda de cap pintor. I que els problemes de diners no eren gaire agradosos. El problema eren les subvencions. Podien arribar fins a l'últim dia del mes o, fins i tot, l'últim dia del trimestre. Un any, va passar que ni al setembre, ni a l'octubre, ni al novembre no van arribar. Llavors eren sis mestres casades i dos mestres que també eren casats, però el seu sou era el primer de la família. Les mestres que tenien marit van renunciar a cobrar fins que no arribessin els diners, en favor del dos mestres acabats de casar. Això sol ja dona fe del bon ambient que hi havia entre companys, que era molt agradable i la feia sentir bé, ja que es treballava a gust. La Mei, que en té tan bons records, afegeix que era un ambient «molt especial». L'any que el mestre Padullés, que era el mestre estatal, va haver de marxar de Solsona per raons personals, com que no se sabia quan es cobraria, hi va haver gent que, tenint por que els cobressin més perquè no estaven segurs que poguessin rebre la subvenció, no es van matricular al Sagrat Cor sinó a

Setelsis. I aquell any, sí que els va baixar la matrícula. Al Sagrat Cor, els mestres treballaven una sisena hora; es cobrava molt poc a les famílies, per aquella hora i els mestres no cobraven res.

Amb el canvi d'organització, als professors de l'escola professional, els van avisar que, en aquella escola, els alumnes tractaven de tu als professors. Els seus alumnes sempre els havien tractat de vostè, però ho van acceptar tranquil·lament.

Amb tot, passat un any, un dia, a la classe de la Mei, hi va anar l'inspector i va preguntar a un alumne. Aquest es va adonar que l'havia de tractar de vostè, però no va saber fer-ho. Va fer una barreja com mig va poder i no va saber quedar bé. Llavors, en acabar la classe, la Mei els va dir que, a partir d'aquell dia, a ella i a la Maria Ramon, que eren les dues mestres grans de l'Escola, les tractarien de vostè a les classes, per aprendre a fer-ho. Amb tot, al pati i al carrer podien seguir utilitzant el «tu».

Com a directora va haver de fer moltes hores extres. I va ser la primera que va començar a organitzar viatges de final de curs amb els alumnes de vuitè. Els solien portar a Madrid.

Amb els de sisè, setè i vuitè també anaven a passar dos dies i una nit a Barcelona, amb un programa d'Aula Oberta organitzat per l'Ajuntament de Barcelona. S'instal·laven en un hotel de preu mòdic i cada curs era rebut per un monitor. A més de les dues mestres, també hi anava un pare i així tenien un adult per a cada nivell, juntament amb el monitor. Aquesta activitat agradava a la Mei perquè els pares també s'adonaven i podien compartir la idea que la feina de mestre no és tan fàcil com encara hi ha gent que es pensa. Els feien moltes activitats, als alumnes: els portaven a visitar el Parlament, la Generalitat i el Síndic de Greuges. Els alumnes eren rebuts per la personalitat que corresponia i els feien una explicació. També els ensenyaven els transports públics, com el metro i l'autobús, i els ensenyaven a utilitzar-lo. Els feien fer un petit viatge sols. La majoria feien el tram d'universitat. Alguns alumnes, més grans, quan anaven a Barcelona, els deien que els havia estat molt pràctic aquell viatge perquè encara se'n recordaven. La sortida es completava amb una sessió de teatre. Mai no van deixar cap alumne per falta de recursos. Quan sabien d'algun cas repartien el preu entre els companys i ningú no sabia qui era el que no havia pogut pagar.

Per la festa de final de curs, es feia un dinar amb pares i alumnes —els d'aquell any, i sovint se n'hi afegien d'antics. L'organitzaven entre els professors i els pares i, entre tots, el servien. En aquelles situacions, es creava un ambient molt bo. Quan s'acabava el curs, al juliol, alguns mestres i professors anaven a Barcelona a fer curssets. S'hi quedaven cinc dies per poder estar concentrats en la feina i, amb les converses, ja preparaven el curs següent, perquè era quan més idees noves tenien.

Als seixanta anys va acollir-se a la reducció de jornada. En total, quinze hores. Només feia el castellà de segon, però havia d'anar igualment a les avaluacions. Cal dir que aquesta nova situació no li va agradar gens perquè, com que anava poc per l'escola, no s'hi sentia tan vinculada i, algunes vegades, no s'assabentava d'alguns canvis. A ella li semblava sentir-se com fora de lloc. Quant a classes, hauria preferit seguir fent les mateixes, però el que no li agradava de fer era tota aquella paperassa, que li semblava força innecessària.

Com que ella tenia molts anys de servei, es va poder jubilar als seixanta-quatre anys. Ja en tenia trenta-quatre de treballats perquè s'hi havia posat molt jove. Li van fer un dinar de comiat i li van regalar una Mare de Déu del Claustre.

Publicat per [Mad Griff](#) a [1,11](#)

Etiquetes de comentaris: [Records de mestres](#)

Cap comentari:

Publica un comentari a l'entrada

 Introduueix un comentari

[Entrada més recent](#) [Inici](#) [Entrada més antiga](#)

Subscriure's a: [Comentaris del missatge \(Atom\)](#)

